

visse funktioner på dette område, i stedet for til et særligt udvalg. Forslaget blev imidlertid forkastet med 56 stemmer mod 17 (de østeuropæiske lande og visse radikale afrikanske lande), medens 24 lande afstod.

Resolutionsforslaget blev ved den endelige afstemning vedtaget med 88 stemmer for, ingen imod, medens 12 lande (herunder de østeuropæiske lande) afstod. (Res. 2632 (XXV))

Generalforsamlingens præsident meddelte den 17. december 1970, at han havde udpeget følgende lande til medlemmer af udvalget: Afghanistan, Barbados, Bolivia, Brasilien, Burundi, Cameroun, Canada, Chile, Danmark, Forenede Arabiske Republik, Frankrig, Grækenland, Holland, Indien, Japan, Jugoslavien, Libanon, Liberia, Nigeria, Pakistan, Philippinerne, Polen, Rumænien, Senegal, Tunesien, Sovjetunionen, Storbritannien, USA, Venezuela, Zambia og Østrig.

Genoprettelse af Folkerepublikken Kinas lovlige rettigheder i FN.

(Dagsordenens punkt 97).

Ovennævnte spørgsmål blev optaget på dagsordenen på begæring af Albanien, Algeriet, Congo (Brazzaville), Cuba, Guinea, Irak, Mali, Mauritien, Rumænien, Sydeuropa, Sudan, Syrien, Tanzania, Yemen og Zambia. I forhold til de lande, som begærede sagen behandlet på sidste samling, var Cambodia udgået og Irak og Sudan kommet til som nye.

Som motivering for begæringen anførte forslagsstillerne i de sædvanlige vendinger, at det var i modstrid med universalitetsprincippet, som var et af FN's grundlæggende principper, at nægte Folkerepublikken Kina med sine mere end 700 mill. indbyggere retten til at indtage den plads i FN, som rettelig tilkom det. Folkerepublikken havde altid fulgt en politik, der sigtede på at bilægge internationale konflikter ved fredelige midler, og der var talrige eksempler på landets alvorlige ønske om fred og fredelig sameksistens med alle lande på grundlag af principperne om respekt for uafhængighed og territorial integritet, ikke-indblanding i interne anliggender, lighed, gensidig respekt,

samt retten for ethvert folk til at afgøre sin egen skæbne. Endvidere understregedes det urimelige i på den enes ide at udelukke en stor atommagt som Folkerepublikken fra tidens store afgørelser og på den anden side at kræve, at den skal underkaste sig aftalemæssige forpligtelser, i hvis udformning den ikke har haft nogen andel.

Under generalkomiteens behandling af spørgsmålet påpegede Formosa, at såvel titlen på dagsordenspunktet som den af forslagsstillerne givne motivering var bevidst vildledende.

Komiteen besluttede med 13 stemmer for og 1 imod, medens 7 lande afstod, at indstille punktets optagelse på dagsordenen til plenarforsamlingen, hvor optagelsen vedtoges uden debat.

Debatten om Kinas repræsentation fandt sted i plenarforsamlingen i tiden 12.-20. november 1970 med deltagelse af 51 lande, der blev tillige afgivet stemmeforklaring af 25 lande, hvoraf 17 ikke havde deltaget i generaldebatten.

I. Resolutionsforslagene.

To resolutionsforslag blev fremlagt for plenarforsamlingen. Philippinerne forelagde det traditionelle procedureforslag, hvorefter spørgsmålet om ændring af Kinas repræsentationsforhold skal betragtes som et vigtigt spørgsmål i FN-pagtens artikel 18's forstand, og derfor til vedtagelse kræver 2/3 majoritet. Som medforslagsstillere optrådte Australien, Brasilien, Costa Rica, Gabon, Gambia, Haiti, Japan, Lesotho, Madagascar, Malawi, New Zealand, Nicaragua, Paraguay, Spanien, Swaziland, Thailand, Togo og USA. Denne kreds af lande var den samme som under 24. samling, bortset fra Gambia, som var ny.

Algeriet forelagde det substantielle resolutionsforslag, som ligeledes svarede til sidste års forslag. Ifølge dette anerkendes Folkerepublikken som eneste lovlige repræsentant for Kina i FN, samtidig med at Chiang Kai-sheks repræsentanter udelukkes fra organisationen. Som medforslagsstillere optrådte Albanien, Congo (Brazzaville), Cuba, Guinea, Irak, Jugoslavien, Mali, Mauritien, Pakistan, Rumænien, Somalia, Sydeuropa, Sudan, Syrien, Tanzania, Yemen og Zambia. Somalia og Jugoslavien var nye i for-